

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Ing. I. S.**
sídlem Z. š. 832, B.
zastoupený daňovým poradcem Ing. R. S.
sídlem S. 161/2a, O.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2016, č. j. 26952/16/5200-10424-701962, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce v roce 2011 koupil od města Zábřeh na základě kupní smlouvy ze dne 26. 9. 2011 pozemky na K. o celkové výměře 2,6906 ha za sjednanou kupní cenu 220 Kč/m², včetně projektové dokumentace na výstavbu rodinných domů v lokalitě „P. h.“ v Z. Poté, co tyto pozemky opatřil inženýrskými sítěmi, jejichž zhotovitelem byl I. B., žalobce pozemky dál

prodal, a to od listopadu roku 2011 do října roku 2012 deset pozemků k výstavbě rodinných domů za sjednanou cenu 980 Kč/m², a to konkrétně kupujícím:

- 1) Mgr. M. P. a Mgr. K. P., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 9. 11. 2011,
 - 2) M. K. a H. L., parcela p. č. X a p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 1. 2. 2012,
 - 3) Ing. P. T. a B. T., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 11. 2. 2012,
 - 4) J. C. a L. C., parcela p. č. X a p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 13. 2. 2012,
 - 5) Ing. M. S., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 28. 2. 2012,
 - 6) P. V. a V. V., parcela p. č. X a p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 28. 2. 2012,
 - 7) S. V., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 4. 4. 2012,
 - 8) Z. V. a I. V., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2012,
 - 9) společnost C. a.s., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 16. 10. 2012, 10. M. Ž., parcela p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 16. 10. 2012.
2. Dne 4. 4. 2012 prodal žalobce manželům B. (I. B. a Mgr. M. B.) pozemek k výstavbě rodinného domu, parcelu p. č. X na základě kupní smlouvy ze dne 4.4.2012, přičemž kupní cena pozemku byla sjednána dohodou ve výši 220 Kč/m². Dne 30. 11. 2012 prodal žalobce I. B., jako fyzické osobě podnikající, devět pozemků k výstavbě rodinných domů tvořených parcelami p. č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X, č. X a č. X na základě kupní smlouvy ze dne 30. 11. 2012, ze které vyplývá, že kupní cena pozemku byla sjednána dohodou ve výši 370 Kč/m².
3. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) na základě výsledků daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 doměřil žalobci daň ve výši 751 200 Kč a zároveň mu uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 150 240 Kč, neboť dospěl k závěru, že žalobce neprokázal rozdíl mezi cenou stavebních pozemků sjednanou s manželi B. (220 Kč/m²) a fyzickou osobou I. B. – I. (370 Kč/m²) a zjištěnou cenou obvyklou, která byla stanovena ve výši 980 Kč/m² sjednaná žalobcem s osobami, které koupily pozemky v lokalitě K. za obdobných podmínek ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů, jako manželé B. a fyzická osoba I. B.- I.
4. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Správce daně dne 16. 3. 2015 vydal rozhodnutí č. j. 471523/15/3109-50521-802090 (dále jen „dodatečný platební výměr“), kterým částečně vyhověl odvolání žalobce a napadený platební výměr změnil tak, že doměřenou daň snížil na částku 691 290 Kč, když vyhověl požadavku žalobce a snížil celkový základ daně za rok 2012 o neuplatněnou ztrátu ve výši 1 126 931 Kč, a nevyhověl jeho námitkám ve věci stanovení ceny obvyklé podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů za prodej pozemků k výstavbě rodinných domů v lokalitě K.
5. Žalobce opětovně podal odvolání proti rozhodnutí správce daně, o němž bylo žalovaným rozhodnuto tak, že dodatečný platební výměr změnil, když žalobci doměřil daň za zdaňovací období roku 2012 ve výši 1 046 370 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 209 274 Kč.

B) Obsah žaloby

6. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil, žádal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal, že:

a) správce daně a následně žalovaný nesprávně aplikovali návětí § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a následně neoprávněně postupovali podle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů. Tato aplikace byla odůvodněna správcem daně a následně i žalovaným tak, že v daném případě se jedná o právní vztah mezi žalobcem a I. B. – I., podnikající fyzickou osobou (dále jen „podnikatel B.“), který byl vytvořen převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty. K tomuto žalobce uvádí, že taková aplikace je zcela lichá a není možné akceptovat přístup správce daně, který pro účely ceny obvyklé a doměření rozdílu ze skutečně realizované ceny (220 Kč/m² a 370 Kč/m²) stanovil částku 735 Kč/m², kterou žalovaný následně přehodnotil a zvýšil na 980 Kč/m². Není možné, aby žalovaný aplikoval cenu 980 Kč/m² a odhlédl přitom od konkrétních okolností vztahujících se k prodeji daného pozemku. Na podporu svého tvrzení žalobce uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007-105. Žalobce po celou dobu daňového řízení prokazoval správci daně a žalovanému, jaké okolnosti jej vedly k prodeji pozemků za cenu 370 Kč/m². Tento prodej byl realizován až poté, co žalobce prodal 10 lukrativních pozemků, kdy tomuto prodeji předcházela upomínka ze strany podnikatele B. k úhradě zbývajících dlužné částky ve výši 1 968 409 Kč z titulu faktury daňového dokladu č. X – dlužná částka po splatnosti více než 1 rok. Žalobce k výzvě správce daně uvedl, že prodejní cena byla určena na základě srovnání s cenami ostatních developerských projektů, které se v dané době realizovaly ve městě Z., dále že žalobce podcenil kupní sílu případných zájemců, kdy byl nucen prodat zbývajících pozemky za výše uvedené ceny. Navíc manželé B. nepotřebovali připravené přípojky inženýrských sítí na patě pozemku p. č. X, neboť garážové stání napojili ze svých stávajících inženýrských sítí. K prokázání těchto skutečností žalobce navrhl: vyjádření zprostředkovatelské společnosti H. G. s. r. o., o aktuální neprodejnosti pozemků, uvedené upomínky podnikatele B. a aktuální stav peněžních prostředků na bankovních účtech ke dni prodeje pozemků. Dále žalobce uvedl, že správce daně a následně i žalovaný opírají závěry o propojenosti osob o značný podíl podnikatele B. na financování nákupu pozemku od města Z. žalobcem a o závěry uvedené v protokolu z ústního jednání s podnikatelem B. ze dne 17. 1. 2013, kde uvedl, že z důvodu, kdy žalobce uhradil za jím realizované práce pouze část z fakturovaných prací, byla dohodnuta kompenzace dlužné částky formou započtení pohledávky žalobce z titulu prodeje pozemků. Půjčka od podnikatele B. ve výši cca 2,75 mil Kč s ohledem na hodnotu realitního projektu v částce cca 16 mil. Kč rozhodně nepředstavuje značnou míru podílu na financování (cca 17% podíl). K uvedené půjčce byl žalobce navíc donucen dodatečnou úpravou kupní ceny ze strany města Z. z důvodu početní chyby. Z uvedené zápůjčky byla navíc k úhradě kupní ceny pozemku od města Z. použita pouze částka 1,5 mil. Kč. K zamýšlenému započtení pohledávek a závazku žalobce uvádí, že se jedná o zcela standardní a obvyklý způsob úhrady vlastních pohledávek, který nemůže prokazovat jakoukoli propojenost osob dle § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů, navíc, když bylo započtení dohodnuto až v poslední fázi projektu, kdy byl v této fázi žalobce pod hrozbou soudního vymáhání ze strany podnikatele B. Problematickou prodejnost pozemků dosvědčuje i fakt, že i po více než 3 letech zůstávají ve vlastnictví podnikatele B. a u kterých se podnikatel B. doposud marně snaží najít potencionálního kupujícího. Žalovaný nepochopil argumentaci žalobce, který uváděl důvody, na základě kterých byl nucen se od ceny obvyklé odchýlit, nikoli jaké okolnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

mohou ovlivňovat právě výši ceny obvyklé. Žalobce má navíc za to, že žalovaný používá ve své argumentaci cenu obvyklou tak, jak ji upravuje zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, který v § 2 odst. 1 uvádí determinanty, které nemohou mít vliv na cenu obvyklou dle uvedeného zákona o oceňování. Naproti tomu zákon o daních z příjmů v § 23 odst. 7 definuje pro tyto účely cenu, která by byla uzavřena mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných či obdobných podmínek. Zde však mimořádné vlivy jako časová tíseň či nezáměr o daný majetek z možných vlivů vyloučeny nejsou. Teprve tehdy, pokud tuto cenu nelze takto určit, použije se cena zjištěná dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, od které se i přesto § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů může odchýlit, pokud je tento rozdíl uspokojivě doložen.

b) rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to zejména s ohledem na nedostatečné odůvodnění a vypořádání se s odvolacími námitkami. Žalovaný ve všech níže uvedených bodech pouze obecně cituje definici ceny obvyklé, zřejmě dle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a uvádí skutečnosti, které nemohou mít vliv na výši ceny obvyklé, aniž by se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami:

- 1) žalovaný a správce daně se zcela obecně a nedostatečně vypořádali s odvolací námitkou o možném uplatnění nevyčerpané daňové ztráty žalobce z roku 2011, kterou žalobce mohl uplatnit proti kladnému základu daně ve zdaňovacím období roku 2012. Žalovaný se s danou námitkou zabývá na dvou místech rozhodnutí, avšak zcela nedostatečně v rozporu se zásadou zákonnosti, a tímto postupem tedy není naplněn cíl správy daní. Je zcela logické, že pokud by daňový subjekt byl schopen dosáhnout v podmínkách tržního prostředí vyšší prodejní ceny pozemku minimálně o 1 211 679 Kč (výše neuplatněné daňové ztráty z roku 2011 vykázané v daňovém přiznání) oproti skutečně realizované ceně, nedošlo by v roce prodeje ke zvýšení daňové povinnosti žalobce, neboť tento by mohl uplatnit proti zvýšenému daňovému základu právě tuto nevyčerpanou daňovou ztrátu. Podnikatel B. by měl právě z titulu vyšší kupní ceny nižší daňovou povinnost. Žalobce pak znovu uvádí, že nelze aplikovat § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů a svůj názor opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Afs 87/2012 – 50. Není možné, aby žalovaný pouze z titulu nízkého základu daně v období, ve kterém žalovaný předpokládá základ daně vyšší, automaticky spatřoval úmysl pro přesouvání daňového základu mezi dotčenými subjekty a naplnění podmínek pro aplikaci § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů;
- 2) žalovaný nereflektoval podstatu odvolací námitky, kterou je zdůvodnění odchýlení se od ceny, která by byla sjednána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek. Žalobce v daňovém řízení prokázal zcela jednoznačně svou argumentaci i důkazními prostředky, proč byl nucen se v daném případě od této ceny mezi nezávislými subjekty odchýlit. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku odůvodnění, kdy žalovaný opakovaně zmiňuje fakt, že na cenu obvyklou nemají vliv mimořádné okolnosti;
- 3) žalovaný dostatečně nezduvodnil odvolací námitku ohledně žalobcova tvrzení, že půjčka ve výši 2,75 mil. byla na úhradu dodatečně zvýšené ceny pozemku použita jen zčásti;

- 4) žalovaný se dostatečně nevyjádřil k námitkám žalobce vůči správci daně ke zpochybnění doručených upomínek ze strany podnikatele B., k neuhrazeným fakturám za stavební práce a taky k disponibilním zůstatkům na bankovních účtech žalobce ke dni doručení uvedených upomínek a ke dni prodeje předmětných pozemků vůči manželům B. a podnikateli B.;
 - 5) žalovaný neodůvodnil námitku k rozdělení některých parcelních čísel tak, aby vznikly tvarově vhodnější pozemky a byly tak lépe prodejné;
 - 6) žalovaný se dále dostatečně nevypořádal s námitkou o propojenosti žalobce a podnikatele B. v rámci společnosti W. M., s. r. o. Žalobce pro upřesnění postupu správce daně uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Afs 27/2013 – 21;
 - 7) žalovaný nezdůvodnil dostatečně námitku ohledně důkazního břemeně o ceně obvyklé, kde žalobce uvádí přílehlající judikaturu Nejvyššího správního soudu – konkrétně rozsudky ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010–81 a ze dne 31. 10. 2013, č. j. 7 Afs 86/2013–21, ze kterých vyplývá, že správce daně musí prokázat, že jde o vzájemně propojené osoby. Dle názoru Nejvyššího správního soudu musí být ze strany správce daně prokázáno, že se jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, tedy že jde o osoby spojené ekonomicky, personálně nebo jiným způsobem funkčně ekvivalentním spojením ekonomickému či personálnímu. Tomu v daném případě takto nebylo;
- c) je nutné odmítnout tvrzení správce daně, že u žalobce došlo z titulu samotného prodeje pozemků za ceny 220 Kč/m² a 370 Kč/m² k vykázání ztráty z nákupu a prodeje pozemků. Žalobce nakoupil veškeré pozemky v lokalitě K. od města Z. na základě kupní smlouvy ze dne 26. 9. 2011 o celkové výměře 2,6909 ha za cenu 220 Kč/m², tzn. že k vykázání daňové ztráty ze samotného prodeje pozemků zcela jednoznačně nedošlo a jedná se tak o nepravdivé tvrzení žalobce. Žalobce zdůrazňuje, že již v okamžiku pořízení uvedených pozemků do jeho vlastnictví byly veškeré tyto pozemky v lokalitě K. určeny v územním plánu města Z. k zastavění rodinnými domy. I tato transakce byla mezi městem Z. a žalobcem realizována mezi ekonomicky a personálně nespojenými subjekty;
- d) žalovaný se nevypořádal s námitkou ohledně možných důvodů odchýlení se od ceny obvyklé u územně samosprávných celků. Žalobci není jasné, proč v případě, kdy se obec jako územně samosprávný celek může v přesně vymezených situacích odchýlit od ceny obvyklé (příkladmo uvádí nemožnost prodeje za obvyklou cenu pro nedostatek zájemců, či nutnost urychleného prodeje majetku), proč by k takovému odchýlení od ceny obvyklé v podobném případě a za obdobných podmínek nemohl přistoupit podnikatelský subjekt. Žalobce chce takto zpochybnit postup žalovaného, resp. správce daně, kdy dle jeho názoru není možné u podnikatelského subjektu odchýlení se od ceny obvyklé zohlednit časovou tíseň či nezáměr o daný majetek;
- e) byla porušena zásada ochrany práv daňového subjektu a zásada rychlosti, vzhledem k tomu, že žalovaný postupoval zcela benevolentně v rámci vyřízení odvolání podaného žalobcem. Lhůta pro vyřízení odvolání je dle metodického pokynu Ministerstva financí 4 až 6 měsíců, která žalovanému uplynula dne 18. 10. 2015. Žalovaný požádal o prodloužení této lhůty do 17. 2. 2016, kdy opět nebyla dodržena. Až dne 17. 5. 2016 byla doručena výzva žalovaného k vyjádření se v rámci odvolacího řízení a teprve dne 16. 6. 2016

samotné rozhodnutí, tzn. cca 4 měsíce po již jednou prodloužené lhůtě. Žalobce má za to, že tímto liknavým postupem ze strany žalovaného dochází porušení jeho základních práv v rámci daňového řízení, mimo jiné k navýšení sankčního zatížení úrokem z prodlení;

f) byla porušena zásada vstřícnosti a zákonnosti, když správce daně argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007–105, který se týkal obchodních transakcí mezi osobami blízkými (nájemní vztah k nebytovým prostorům mezi otcem a synem) a nikoliv osobami, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty (odkaz na § 23 odst. 7 písm. b) bod 5., tak jak uvádí správce daně). Žalobce má za to, že se na tento případ v rámci uvedeného judikátu vztahuje ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 4. a nikoliv § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů, což je zásadní a podstatný rozdíl mezi porovnávanými případy. Argumentace žalovaného v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se týká vztahů mezi osobami blízkými. Žalovaný dále využil argumentaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 48/2013–31, která taktéž není přílehavá a je vytržena z kontextu, jelikož v daném případě se jednalo o případ, kdy se osoby podílely na řetězci obchodních transakcí. K tomu žalobce uvádí, že se žádného řetězce obchodních transakcí neúčastnil a ani neprofitoval ze snížení základu daně – viz nevyčerpaná daňová ztráta z roku 2011. Správce daně s cílem argumentačně podpořit svá tvrzení, záměrně vypouští zásadní pasáže uvedených citací, z čehož mohou plynout zcela rozdílné konsekvence pro uvedené případy.

C) Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný k žalobě uvedl, že shledal námitky žalobce jako nedůvodné a navrhl její zamítnutí. K průběhu daňového řízení žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a obsah předloženého správního spisu.
8. K námitkám žalobce dále konkrétně doplnil následující: skutečnost, zdali 17 % z celkové částky představuje či nepředstavuje značnou míru podílu na financování, není z pohledu posouzení, zda se jedná o spojené osoby, rozhodná. To, že se v daném případě jedná o spojené osoby ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů, bylo dovozeno ze skutečností, že žalobce a podnikatel B. uzavřeli právní vztah, resp. vztah dodavatelsko – odběratelský, neboť zhotovitelem inženýrských sítí na pozemcích na K. byl podnikatel B. Dále nelze odhlédnout od skutečnosti, že se podnikatel B. podílel na financování nákupu pozemků žalobcem od města Z. Dále je nutno zmínit, že žalobce a podnikatel B. měli dohodnutou úhradu inženýrských sítí provedených podnikatelem B. formou odkoupení neprodaných pozemků, jak vyplývá z dožádání Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, jehož předmětem bylo ověření spolupráce podnikatele B. a žalobce. Propojenost ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů tedy netkvěla v započtení pohledávek, jak se mylně žalobce domnívá, nýbrž ve výše uvedených skutečnostech. Žalobci se zároveň nepodařilo uspokojivě doložit rozdíl mezi realizovanou prodejní cenou a cenou obvyklou, ačkoli k tomu byl vyzván ze strany správce daně. Ten žalobce následně seznámil v protokolu o ústním jednání ze dne 8. 10. 2014, č. j. 1637213/14/3109-05401-806085 mimo jiné se stanovením rozdílu mezi cenou sjednanou s manželi B. a podnikatelem B. a zjištěnou cenou obvyklou.
9. S námitkou ohledně nevyčerpané daňové ztráty žalobce v roce 2011 se žalovaný vypořádal na str. 15 – 16 napadeného rozhodnutí.

10. Dále žalovaný uvedl, že obvyklou cenou se pro účely zákona o daních z příjmů rozumí cena, která byla dosažena při prodeji stejného, popřípadě obdobného majetku nebo při poskytování stejné nebo obdobné služby v obvyklém obchodním styku, přitom se zvažují všechny okolnosti, které mají na cenu vliv. Do výše obvyklé ceny se však nepromítají mimořádné okolnosti, kterými jsou okolnosti na trhu, stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, důsledky přírodních či jiných kalamit aj. To znamená, že při stanovení ceny obvyklé nelze zohlednit problematiku prodejnosti sporných pozemků, majetkové a finanční poměry mezi prodávajícím a kupujícím.
11. Žalovaný dále s odkazem na nálezy Ústavního soudu ČR, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, uvedl, že když má žalobce za to, že jeho námitky nebyly výslovně vypořádány, tak je třeba hodnotit jejich vypořádání i z pohledu kontextu odůvodnění rozhodnutí, které tvoří zpravidla ucelený a provázaný argumentační systém, který je vypořádáván implicitní cestou. Všechny žalobní námitky byly shledány jako nedůvodné. Žalovaný uvedl, že žalobní námitky pod písm. b) 3-7 (pozn. soudu: dle označení soudem) vypořádal na str. 12-14 rozhodnutí.
12. K námitce d) žalobce žalovaný uvedl, že ji vypořádal na str. 16 rozhodnutí a dodal, že okolnosti k postupu územně samosprávného celku jsou dané specifičností tohoto právního vztahu a mj. i tzv. soft law v podobě předestřené Metodického pokynu Ministerstva vnitra k ustanovení zákona o obcích, který není obecně závaznou právní normou.
13. K žalobní námitce e) žalovaný uvedl, že žalobce má právní prostředky na ochranu proti tvrzené nečinnosti, těchto prostředků využito nebylo. Žalovaný zdůraznil, že tento nedostatek není s to sám o sobě způsobit nezákonnost rozhodnutí. Sankční zatížení úrokem z prodlení je odpovědností žalobce, poněvadž ví, že úrok z prodlení vzniká za každý započatý den prodlení dle § 252 odst. 2 daňového řádu, a proto měl nejdříve uhradit daňovou povinnost a úroky z prodlení by mu vůbec nevznikly a následně by mu případně byla částka doměřené daňové povinnosti vrácena, a to včetně úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu.
14. K žalobní námitce f) uvedl, že správce daně využil argumentaci z rozsudků Nejvyššího správního soudu nikoli proto, že by se domníval, že daný judikát bezprostředně ve všech ohledech dopadá na daný skutkový stav, ale proto, že se s touto argumentací ztotožňuje a nejlépe odpovídá jeho představě o právu, která je aplikovatelná na daný skutkový stav.

D) Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
16. Podstatou sporu mezi účastníky je, zda žalobce a podnikatel B. jsou spojenými osobami ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů a zda byly naplněny podmínky uvedené v odst. 7 tohoto ustanovení pro upravení základu daně poplatníka (žalobce).
17. Podle ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li

tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. [...] Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí: jinak spojené osoby, kterými jsou osoby, které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.

18. Účelem daného ustanovení je zabránit nežádoucímu přesouvání části základu daně z příjmů mezi jednotlivými poplatníky daně z příjmů a umožňuje sankcionovat zneužití cenové spekulace v obchodních vztazích. Jedná se i o tzv. „přelévání zisků“ mezi osobami s rozdílným daňovým zatížením, k němuž dochází většinou tím, že si tyto osoby účtují ve vzájemných transakcích ceny nižší, resp. vyšší, než odpovídá cenám používaným mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích a výsledkem takových transakcí je zvýšení nákladů nebo snížení tržeb u společnosti s vyšším daňovým zatížením a odčerpání části zisku do společnosti, u níž se aplikuje nižší, případně nulová sazba daně z příjmů (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 5 Afs 34/2012-67; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
19. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 Afs 101/2012-31), v první řadě musí být prokázáno, že se jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, tedy že jde o osoby spojené ekonomicky, personálně nebo jiným způsobem funkčně ekvivalentním spojení ekonomickému či personálnímu. V případě, že je prokázáno, že se jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, je na správci daně, aby prokázal, že se liší ceny sjednané mezi těmito osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 Afs 74/2010-81).
20. Správce daně, resp. žalovaný dospěli k závěru, že se v případě žalobce a podnikatele B. jedná o spojené osoby ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů, na základě několika zjištěných skutečností. Jak uvedl žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí, tyto osoby uzavřely mezi sebou odběratelsko – dodavatelský vztah na vybudování inženýrských sítí na předmětných pozemcích, tyto práce byly zhotovitelem (I. B. jako fyzickou osobou) dokončeny a předány dne 14. 9. 2011, a dále I. B. poskytl žalobci půjčku (bez ohledu na její výši a podíl na celkové ceně), kterou žalobce použil na úhradu části kupní ceny předmětných pozemků. Dále žalovaný poukázal na skutečnost zjištěnou dožadáním u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, jehož předmětem bylo ověření spolupráce žalobce s I. B., a sice že tito byli dohodnuti na úhradě inženýrských sítí formou odkupu neprodaných pozemků v lokalitě K. Krajský soud se s uvedenou úvahou o spojení žalobce a I. B. ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů v souvislosti s následným prodejem pozemků za sníženou cenu ztotožňuje, neboť na základě výše uvedených skutečností je nepochybné, že žalobce a I. B. byli ekonomicky propojeni, a to navíc přímo v souvislosti s ekonomickými aktivitami týkajícími se předmětných pozemků (ať již podílením se na jejich koupi či vybudováním inženýrských sítí na těchto pozemcích).
21. Aby mohl správce daně učinit úvahu, zda se cena sjednaná mezi žalobcem a spojenou osobou liší od ceny obvyklé, musel tuto cenu nejprve stanovit, neboť vyčíslení ceny obvyklé, v jejímž důsledku je zvýšen základ daně, vážne výhradně na správci daně. Následně musí daňovému subjektu umožnit, aby prokázal oprávněnost rozdílu mezi jím zaúčtovanou cenou a cenou obvyklou, vyčíslenou správcem daně, neboť je to daňový subjekt, který musí prokázat, že odchýlení se od ceny obvyklé má jiný účel než je krácení

daně (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007-105).

22. Správce daně, resp. žalovaný tedy byli povinni stanovit cenu, která by byla sjednána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, tj. cenu obvyklou ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) bod 5 zákona o daních z příjmů.
23. V již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Afs 80/2007-105, je ke stanovení ceny obvyklé uvedeno, že „zákon o daních z příjmů neurčuje přesný způsob, jakým má správce daně stanovit cenu běžnou v prostředí fungující hospodářské soutěže, pouze ji nepřilíš přesně vymezuje. Jen v případech, ve kterých tuto cenu nelze podle § 23 odst. 7 určit, se použije cena zjištěná podle zákona o oceňování majetku. To ovšem neznamena, že určení její výše závisí na libovůli správce daně. Zákonodárce mu poskytl značný prostor pro posouzení, díky kterému může postupovat s ohledem na specifika každého konkrétního případu. Je na jeho uvážení, které subjekty zahrne do vzorku pro zjištění ceny obvyklé, na druhou stranu však zvolené subjekty musí korespondovat se situací daňového subjektu (osoby blízké či jinak spojené), a své úvahy o výběru musí odůvodnit. Jsou na něj kladeny takové požadavky, aby případné zvýšení daňové povinnosti bylo zákonné a spravedlivé a jeho rozhodnutí přezkoumatelné.“
24. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že ke zjištění ceny je nejprůhodnější porovnávací metoda spočívající ve výběru vhodného vzorku subjektů vykonávajících podnikatelskou činnost za stejných nebo alespoň obdobných podmínek. Správce daně při aplikaci § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů musí s ohledem na zásady daňového řízení, např. na zásadu přiměřenosti, a povinnost zjistit skutkový stav co nejpřesněji, volit takové prostředky, které pomohou stanovit takovou částku, která bude co nejvíce odpovídat situaci daňového subjektu (spojených osob); jinak řečeno, budou se mu nejvíce podobat.
25. V tomto případě bylo zjištění výše ceny obvyklé výrazně zjednodušeno, neboť sám žalobce již jiné pozemky v téže lokalitě prodal. Správce daně, resp. žalovaný cenu obvyklou stanovili zcela správně a logicky, když při jejím stanovení vyšli z ceny deseti jiných pozemků žalobce k výstavbě rodinných domů v téže lokalitě prodaných za cenu sjednanou mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích, která byla u všech deseti pozemků stejná, a to ve výši 980 Kč/m². Cenu obvyklou tak v tomto případě bylo možné absolutizovat jediným číslem. Na tomto místě je nutné zdůraznit, že k prodeji došlo v místě a čase obdobném, neboť těchto 10 pozemků žalobce prodal v době od 9. 11. 2011 do 16. 10. 2012. K prodeji pozemků ve stejné lokalitě, které následně žalobce prodal manželům B. a podnikateli B., došlo dne 4. 4. 2012 (220 Kč/m²) a 30. 11. 2012 (370 Kč/m²), tedy v obou případech v čase prodeje pozemků nezávislým osobám, neboť vzhledem k rozpětí doby prodeje pozemků nezávislým osobám (téměř rok) lze i uzavření smlouvy ke dni 30. 11. 2012, tj. měsíc a půl po poslední smlouvě uzavřené s nezávislými osobami, považovat za čas odpovídající času prodeje pozemků nezávislým osobám. Obvyklá cena tak byla dle názoru krajského soudu stanovena správcem daně správně, v souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu.
26. Správce daně následně vyzval žalobce, aby prokázal, proč je cena sjednaná mezi ním a podnikatelem B. odlišná od ceny obvyklé. Jak uvedeno výše, nyní bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal důvody, pro které se ceny lišily. Žalobce musí tvrdit a prokázat

zvláštní a obvyklým poměrům na trhu se vymykající, a přitom ekonomicky racionální důvody, pro které byla cena mezi ním a spojenou osobou sjednána odlišně od ceny obvyklé. Unese-li daňový subjekt toto břemeno, úprava základu daně správcem daně nepřipadá v úvahu. Žalobce by se tak od ceny obvyklé mohl odchýlit, jak uvedl v žalobě žalobce, ale musel by tento rozdíl uspokojivě doložit.

27. Správce daně tak učinil výzvou k prokázání skutečností č. j. 1500501/14/3109-05401-806085, v níž vyzval žalobce, aby doložil kalkulaci prodejů „zasítovaných“ pozemků, tj. aby jako investor prokázal, za jakou cenu prodal pozemek a za jakou cenu část sítí, přičemž uvedl, že je nutno posuzovat prodej jednotlivých pozemků, a dále aby prokázal a doložil ve smyslu § 23 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů rozdíl mezi cenou 980 Kč/m², kterou sjednal s nezávislými osobami, a cenou 370 Kč/m² a 220 Kč/m² sjednanou s I. B. a manželé B., neboť prodejem parcel k výstavbě rodinných domů uvedeným osobám za výrazněji nižší ceny než u jiných osob došlo ke značnému snížení základu daně žalobce a celkově k vykázání ztráty z nákupu a prodeje pozemků. Žalobce se dne 25. 8. 2014 vyjádřil tak, že se nejedná mezi ním a I. B. o osoby spojené a dále, že kalkulaci s rozdělením ceny pozemků a ceny sítí neprováděl, cenovou nabídku přizpůsobil nabídkám ostatních developerů. Dále doplnil, že nedošlo k záměrnému krácení daně tím, že došlo k prodeji všech pozemků se ztrátou. K takovému prodeji jej donutily okolnosti a řídil se pouze dodavatelsko-odběratelskými vztahy, v žádném případě mezi spojenými osobami. Následně dne 6. 11. 2014 podal žalobce vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, v němž uvedl obdobné důvody jako ve vyjádření ze dne 25. 8. 2014, a k tomuto vyjádření nově doložil smlouvu o zprostředkování a poskytování služeb souvisejících s prodejem nemovitosti, vyjádření společnosti H. G., s. r. o., dodavatelskou fakturu od I. B. na stavební práce, upomínky k neuhrazené faktuře za stavební práce od I. B. z 30. 3. 2012 a 27. 9. 2012 a zápočet mezi žalobcem a podnikatelem B.
28. Krajský soud má ve shodě se správcem daně a žalovaným za to, že žalobce svoji důkazní povinnost neunesl, neboť po celou dobu řízení jím tvrzené důvody pro odchýlení se od ceny obvyklé, tj. od ceny, za kterou prodal pozemky jiným subjektům, neprokázal nebo jím prokázané důvody nebyly s to odchýlení se od ceny obvyklé odůvodnit.
29. Tvrzená dlouhodobá neprodejnost pozemků je v rozporu se zjištěními správce daně týkajícími se prodeje předchozích 10 pozemků v bezprostředně předcházejícím období za cenu 980 Kč/m² (u pozemku prodaném manželům B. dokonce v době prodeje ostatním kupujícím). Vyjádření zprostředkovatelské společnosti H. G. s. r. o. ze dne 20. 10. 2014 o neprodejnosti zbývajících pozemků kromě návrhu na snížení ceny pozemků neobsahuje o této ceně a situaci žádné bližší údaje. Nadto tvrzení o neprodejnosti pozemků, které žalobce prodal I. B. a manželům B., je v rozporu s tím, co bylo v daňovém řízení zjištěno, a sice že I. B. následně na základě kupní smlouvy prodal nejméně 3 tyto pozemky za ceny v rozpětí od 790 Kč/m² do 1150 Kč/m².
30. Co se týče stanovení ceny, žalobce nijak neprokázal své tvrzení o tom, že cenu určil na základě srovnání s dalšími developerskými projekty realizovanými ve městě Zábřeh, žádnou kalkulaci správci daně nikdy nepředložil.
31. Tvrzení žalobce o časové tísní a o nutnosti zaplacení závazků vůči podnikateli B. nejsou důvody, které by mohly rozdíl mezi cenou obvyklou a cenou, za niž pozemky I. B. prodal, ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů odůvodnit.

32. Co se týče tvrzeného započtení pohledávek podnikatele B. a závazku žalobce, k tomu pro úplnost krajský soud uvádí, že pojmovým znakem započtení je existence vzájemných plnění stejného druhu (§ 1982 zákona č. 82/2012 Sb.), taková plnění v tomto případě neexistovala. Žalobce provedl úhradu inženýrských sítí prodejem pozemků I. B. za neadekvátně sníženou cenu, nejedná se o započtení.
33. Zcela nerozhodné je, zda manželé B. potřebovali či nepotřebovali připravené přípojky inženýrských sítí. Podstatné je, že je žalobce na předmětných pozemcích vybudoval, na což musel vynaložit náklady, a došlo ke zhodnocení těchto pozemků, tj. zvýšení jejich ceny, a tyto náklady se nijak neodrazily v ceně pozemku, neboť jej manželům B. prodal za nákupní cenu 220 Kč/m².
34. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno, které jej tížilo a nezbyvá mu, než následky tohoto neunesení důkazního břemene nést.
35. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že ceny sjednané v obchodních vztazích se mohou s ohledem na zásadu smluvní volnosti jednání v občasných nebo obchodních vztazích lišit; z hlediska daňového práva je však takový postup ve výsledku sankcionován úpravou základu daně o zjištěný rozdíl ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 písm. b) zákona o daních z příjmů.
36. K žalobní námitce b) týkající se nepřezkoumatelnosti, krajský soud uvádí, že ji shledal nedůvodnou a zdůrazňuje, že to, že žalobce s vypořádáním svých odvolacích námitek žalovaným nesouhlasí, nezpůsobuje nedostatečnost jejich vypořádání ve smyslu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
37. Žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce vypořádal na str. 7-17 rozhodnutí, když vždy citoval, co bylo obsahem odvolací námítky, a následně tuto vypořádal. K žalobnímu bodu b1) krajský soud uvádí, že žalovaný na str. 15-16 vysvětlil, byť stručně, pro danou věc však dostatečně, proč se s názorem žalobce neztotožňuje. Krajský soud znovu poukazuje na skutečnost, že správce daně má v posuzovaném případě prokázat spojitost osob a dále výši ceny obvyklé. Pro postup podle ustanovení § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů není jeho povinností prokázat, zda, jak a v čem se liší daňová povinnost spojených osob od situace, pokud by jako osoby spojené nepostupovaly.
38. Odvolací námitkou žalobce týkající se zdůvodnění odchýlení se od ceny běžné a sjednané (žalobní bod b2) se žalovaný zabýval ve svém rozhodnutí opakovaně, a to na str. 8, 11, 12, 13. Správce daně i žalovaný opakovaně zdůvodnili, jak určili cenu obvyklou a proč žalobce neprokázal důvodné odchýlení se od ní. To, že žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.
39. K námitce b3) krajský soud uvádí, že žalovaný se touto odvolací námitkou žalobce zabýval na str. 12 svého rozhodnutí, když uvedl, že námitka žalobce, že částky převedené I. B. na podnikatelský účet žalobce byly soukromou půjčkou, nevyvrací fakt, že žalobce a podnikatel B. uzavřeli dodavatelsko – odběratelský vztah a jsou osobami kapitálově a personálně propojenými. Krajský soud považuje takové vypořádání odvolací námítky s ohledem na zjištěné skutečnosti za dostatečné a správné.
40. Stejně tak v případě námítky b4) žalobce netvrdí, v čem spatřuje nedostatečné vypořádání se s jeho odvolací námitkou. Žalovaný se touto jeho odvolací námitkou zabýval na str. 12 – 13 svého rozhodnutí, kde shrnul, že stav tísně prodávajícího nebo kupujícího, majetkové a

finanční poměry mezi prodávajícím a kupujícím nelze při stanovení ceny obvyklé zohlednit. Jak je uvedeno výše, krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

41. K námitce b5) se žalovaný vyjádřil konkrétně na str. 13 svého rozhodnutí, přičemž žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatečnost vypořádání se s jeho námitkou. Žalobce v odvolání napadal závěr správce daně, že byly jednotlivé parcely účelově rozděleny, avšak dle žalobce došlo k rozdělení parcel zcela z pragmatických důvodů, a i po tomto rozdělení nebyl o pozemky zájem, s ohledem na finanční situaci byl žalobce nucen pozemky prodat za nabídnutou cenu. Žalovaný k této námitce vysvětlil, jak nahlíží na cenu obvyklou a že při stanovení ceny obvyklé nelze zohlednit problematiku prodejnosti sporných pozemků. Takové vypořádání námitek považuje soud za dostatečné, neboť doplňuje závěr žalovaného o tom, že při stanovení rozdílu ceny obvyklé a sjednané nelze problematičnost prodeje pozemků zohlednit (tato navíc nebyla v řízení prokázána, naopak viz odst. 29).
42. K námitce b6) se žalovaný vyjádřil rovněž na str. 13 svého rozhodnutí, přičemž žalobce ani v tomto případě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje nedostatečnost vypořádání se s jeho námitkou. Jak uvedl žalovaný, správce daně neposuzoval obchodní vztahy společnosti W. M., s. r. o., a neurčoval osoby kapitálově propojené s touto společností, ale správce daně poukázal na zjištěnou skutečnost, že žalobce a I. B. jsou přímo či zprostředkovaně společníky uvedené obchodní společnosti. To, že tato společnost v současné době nevykonává aktivní podnikatelskou činnost, na což poukazoval žalobce v odvolání, není pro posouzení propojenosti osoby žalobce a I. B. rozhodné.
43. K žalobní námitce b7) se žalovaný vyjádřil na str. 14 svého rozhodnutí. Jak bylo uvedeno výše, důkazní břemeno ohledně spojených osob a ceny obvyklé vázne na správci daně, správce daně tyto skutečnosti v daňovém řízení prokazoval a prokázal (viz výše).
44. Za výše uvedeného zjištěného skutkového stavu je pochopitelné i tvrzení správce daně o vykázání ztráty z nákupu a prodeje pozemků, neboť žalobce sice tyto pozemky koupil od města Zábřeh za cenu 220 Kč/m², nicméně následně tyto pozemky tzv. „zasíťoval“ a muselo tak dojít k jejich zhodnocení a k dalším výdajům na straně žalobce. Pokud tedy předmětné pozemky prodával za cenu 220 Kč/m², resp. za cenu 370 Kč/m², muselo na straně žalobce k určité ztrátě dojít, ostatně on sám to uvedl ve vyjádření ze dne 25. 8. 2014 („...došlo k prodeji všech pozemků se ztrátou“) Žalovaný se k této otázce vyjádřil na str. 14 svého rozhodnutí, kde uvedl, že: „Tomu, že byl nežádoucím způsobem snížen základ daně daňového subjektu za předmětné zdaňovací období svědčí forma úhrady inženýrských sítí provedených I. B. na pozemcích ve vlastnictví daňového subjektu, a to odkoupení pozemků I. B. za neadekvátně sníženou cenu [...]“ (viz žalobní bod c).
45. Není pravdou, že by žalovaný nevypořádal námitku možného odchýlení se od ceny obvyklé u územně samosprávných celků, v odvolání formulované v souvislosti s časovou tísní. Žalovaný se k této námitce vyjádřil na str. 16 svého rozhodnutí, kde uvedl, že *zákon o obcích není zákonem, dle kterého postupuje správce daně při správě daní*. Krajský soud takové odůvodnění považuje za dostatečné. Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), mj. upravuje hospodaření obcí a stanovuje, za jakých podmínek mohou obce se svým majetkem nakládat. Žalobce tímto zákonem předvídaným subjektem není a stejně jako nemusí dodržovat povinnosti stanovené tímto zákonem pro nakládání s majetkem, nemůže se dovolávat podmínek, za nichž se obce mohou odchýlit od ceny obvyklé. Ani žalobní námitka d) tak není důvodná.

46. K žalobní námitce e) krajský soud konstatuje, že vedení řízení ve lhůtách nad rámec lhůt stanovených v § 71 správního řádu, natož lhůt stanovených nezávazným metodickým pokynem, jehož se dovolává žalobce, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, což vyplývá z rozhodovací praxe správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012–41, publ. pod č. 2785/2013 Sb. NSS). Žalobce mohl využít prostředků na ochranu před nečinností, které mu dává daňový řád v ustanovení § 38. Tato žalobní námitka není důvodná.
47. K žalobní námitce f) krajský soud konstatuje, že tím, jak žalovaný argumentoval rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 80/2007 a 7 Afs 48/2013, nedošlo k porušení zásady zákonnosti, natož vstřícnosti. Zásada zákonnosti upravená v ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu znamená povinnost správce daně postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Zásada vstřícnosti upravená v ustanovení § 6 odst. 4 daňového řádu znamená povinnost správce daně podle možností vycházet osobám zúčastněným na správě daní vstříc. Argumentací rozsudky Nejvyššího správního soudu nemůže k porušení těchto zásad dojít, i pokud by byly odkazy na ně nepřipadné. Je nutné odmítnout názor žalobce, že pouze za totožného skutkového stavu lze podpůrně odkázat na určitou judikaturu, neboť je možné, že jsou v daném rozsudku řešeny dílčí otázky, na věc plně aplikovatelné. Jak vyplynulo výše, v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 80/2007 se Nejvyšší správní soud vyjádřil mj. ke stanovení ceny obvyklé, v případě rozsudku ve věci sp. zn. 7 Afs 48/2013 se jedná o obecné vyjádření k dopadu § 23 odst. 7 písm. b) bod 5. zákona o daních z příjmů na spojené osoby bez ohledu, na to, v čem jejich spojení spočívá. Tato žalobní námitka je rovněž nedůvodná.

E) Závěr a náklady řízení

48. Krajský soud shrnuje, že správce daně prokázal existenci jinak spojených osob i rozdíl mezi cenami sjednanými a obvyklými. Žalobce neunesl důkazní břemeno, když tento rozdíl uspokojivě nedoložil.
49. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. srpna 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

